

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA MORALĂ A ADOLESCENȚILOR

*Prof. Irina-Maria TEMNEANU,
Școala Gimnazială nr.12, Botoșani,
masterandă, anul I, UPSC „
Ion Creangă” din Chișinău*

CZU: 37.017.93+316.356.2

Rezumat: S-a demonstrat prin cercetări în domeniul educației și al psihologiei că implicarea familiei în educația copiilor are un efect pozitiv asupra dezvoltării acestora din toate punctele de vedere. Prin calitatea de părinte, precum și cea de cadru didactic se poate susține cu adevărat educația copilului prin crearea unui mediu de învățare propice dezvoltării acestuia. Implicarea părinților în educația copiilor va produce rezultate pozitive măsurabile în activitatea școlară a acestora. Parteneriatul școală-familie va îmbunătăți abilitățile sociale, se va reduce absenteismul și se va crea o conexiune la nivelul tuturor factorilor educaționali.

Cuvinte-cheie: Familie, educație, parteneriat

Abstract: It has been demonstrated through research in the field of education and psychology that family involvement in children's education has a positive effect on their development from all points of view. By being a parent, as well as a teacher, you can really support the child's education by creating a favorable learning environment to his development. The involvement of parents in their children's education will produce measurable positive results in their school activity. The school-family partnership will improve social skills, reduce absenteeism, and create a connection across all educational factors.

Keywords: Family, education, partnership

Familia este nucleul fundamental al societății. Cele mai importante funcții pe care aceasta le îndeplinește sunt: funcția biologică, funcția economică, funcția de socializare și funcția educativă.

Prin funcția biologică, familia asigură perpetuarea speței umane. Familia trebuie să asigure baza material necesară satisfacerii trebuințelor tuturor membrilor și de asemenea trebuie să rezolve problemele economice.

Deoarece familia reprezintă nucleul de bază al societății, este de la sine înțeles că, la nivelul acestui microgrup social, acționează relații interumane, sociale dar și civile.

Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri deosebit de importante ale familiei indiferent de dificultățile economice sau de altă natură. Mediul educațional din cadrul familiei, are influențe deosebit de puternice asupra formării personalității copilului și a comportamentului acestuia, de aceea acordându-se o importanță deosebită celor “6/7 ani de acasă”. Chiar dacă copiii au ajuns la vârsta adolescenței, nu înseamnă că funcția educativă încetează, ci ea continuă cu aceeași importanță, dar realizându-se prin interacțiune cu funcția educativă a instituțiilor de învățământ. Realitatea este, de fapt, că funcția educativă a familiei nu încetează toată viața. Deoarece chiar și atunci când copiii devin adulți, părinții pot veni oricând cu un sfat bun.[1]

Renunțarea la funcția educativă sau chiar diminuarea acesteia reprezintă cauza principală a neîmplinirii copiilor și adolescenților, a apariției delincvenței juvenile, a tuturor deviațiilor și infracțiunilor săvârșite de copii și tineri.

Pentru a îndeplini cu succes funcțiile familiei, trebuie respectat un sistem de cerințe:

1. existența preocupării permanente a părinților de a-și ridica nivelul pregătirii culturale și profesional pentru a putea fi un model și un sprijin în dezvoltarea personalității copilului.
2. realizarea unui grup familial încheșat, unit, care să aibă forța socio-educativă corespunzătoare.
3. contribuția părinților la realizarea obiectivelor tuturor

- dimensiunilor educației (intelectuală, morală, civică, profesională, estetică, fizică).
4. Cunoașterea de către părinți și bunici a îndatoririlor socio-educative ce le revin în educarea copiilor, pentru a modela în mod corespunzător și eficient personalitatea acestora.
 5. sprijinirea copiilor la învățătură, după posibilitatea părinților.
 6. antrenarea copiilor la viața și munca variată a familiei, după posibilitățile lor, fără a li se da totul de-a gata, sau de a le îndeplini toate trebuințele numai de către părinți.
 7. să li se acorde elevilor mijloace materiale și financiare în limita necesităților firești, evitându-se exagerările în această direcție, deoarece pot avea urmări negative, copiii folosind în mod necorespunzător resursele bănești.[3]

Părinții sunt datori să satisfacă necesitățile firești ale copiilor fără a se sacrifica pe ei înșiși dând totul copiilor. Părintele trebuie să manifeste o autoritate părintească rațională, umană, justă: nici dragoste exagerată nici exigență exagerată, brutală. Dragostea să fie egală pentru toți copiii., Sprijinirea școlii și colaborarea cu instituția școlii trebuie să fie permanentă și nemijlocită pentru atingerea obiectivelor funcției educative complexe.

Copiii, respectiv elevii, sunt la vârsta la care sunt în căutare de moduri de viață care au ca obiectiv în primul rând realizarea lor ca indivizi. Dacă vorbim de adolescenți, atunci suntem conștienți că la ei se pune mai acut problema de a ști ce doresc de la ei înșiși și de la viață în general.

În timpurile în care trăim, avem parte de schimbări neașteptate, imprevizibile, iar adolescenții au nevoie de mult spirit de inițiativă, inventivitate, precum și de o mare flexibilitate în comportament. În această direcție, adolescenții se întâlnesc cu

stări neconforme cu așteptările pe care le au și se întrebă dacă mai este corect și bine să fie demn, modest, sincer, cinstit, tolerant și mereu bine intenționat, așa cum au fost învățați de părinți, sau trebuie “ să calce pe cadavre” pentru a-și atinge scopurile...[3]

Ca părinți, deseori ajungem să ne întrebăm ce mai este moral în zilele noastre? Reușesc cei ce muncesc din greu și cu cinste? Răzbat cu adevărat cei ce merită? Sau ies la suprafață doar cei necinstiți și fără scrupule? Aceste întrebări au fost enunțate conștienți fiind de faptul că copiii sunt bucuriile dar și grijile zilnice ale părinților. Cea mai mare suferință a unui părinte este insuccesul sau necazul propriului copil.

De aceea, este foarte important să se creeze un parteneriat didactic durabil între școală și familie. Cele mai mari bucurii pe care le avem dacăli fiind, sunt împlinirile elevilor noștri. Deși vremurile sunt grele, obiectivul nostru este să crească cinstiți, drepti și muncitori. De aceea, trebuie să continuăm să educăm copiii în spiritul bunului simț, căci de fapt, la aceasta se rezumă educația morală.

Adolescenții au tendința de pune întrebări de genul: pentru ce să învăț?, arătând astfel că sunt lipsiți de motivație. Dar noi, ca părinți, prin răspunsurile noastre, trebuie să îi convingem că prin muncă persistentă și prin cultivarea respectului de sine și de semenii, se vor putea face respectați. Prin discuții deschise, trebuie să îi convingem că ceea ce dă valoare omului nu sunt banii, ci cultura pentru a cărei dobândire sunt necesari ani de muncă “silnică”. [2]

Ca părinți nu putem doar afirma că suntem mulțumiți de rezultatele copilului la învățătură, iar în rest poate face orice. Realitatea este că o asemenea mentalitate este total greșită deoarece, ca părinți, trebuie să urmărim comportamentul copiilor în diferite situații: pe stradă, la spectacol, la masă, la o serată sau chiar la biserică. În aceste situații nu se merge cu carnetul de note dar se pot

învăța lecții care nu necesită note. Corigența la morală a copilului este de fapt, corigența noastră ca părinte, nu poate fi învinuită instituția școlii, deoarece ea sancționează, sau ar trebui să sancționeze orice comportament imoral.

Trebuie să recunoaștem că părinții, în marea lor majoritate, își învață copiii să se poarte frumos și civilizată în orice moment, dar influența externă (stradă, cartier, colegi, comunitate) este mult mai puternică în unele cazuri. Însă, prin exemplele personale și fiind atenți la modul cum evoluează, vor putea avea un mod frumos de creștere.

De asemenea, prin cele zece porunci ale bisericii, se propovăduiește o viață normală, o viață morală, cultivând respectul față de viața creștină și față de biserica ortodoxă.

Nu trebuie să uităm niciodată că cel mai de preț capital al nostru, al societății, sunt copiii noștri. Copiii sunt investițiile noastre pe termen lung. Prin mult tact, înțelepciune și perseverență, parteneriatul școală-familie va fi unul de succes. Obiectivele pot fi atinse doar printr-o colaborare strânsă și permanentă, printr-o unitate indisolubilă.

Drumul pe care alegem să îl urmăm nu este ușor dar împreună, părinți și profesori, vom reuși să-l parcurgem.

Bibliografie:

1. BAUMAN, L.; RICHE, R. Adolescența o problemă, părinții un necaz, Ed. Antet, Oradea, 1995
2. COZNEA, T.; IANCU, S. Ora de dirigenție, Ed. Gama, Iași, 1995
3. ȘCHIOPU, U.; VERZA, E. Adolescența-personalitate și limbaj, Ed. Albatros, București, 1989